

Mjuzikl

Company: Jasnoća i glamur

ZORAN ŠKRBIĆ / MADLENJANUM

Virtuozna
izvedba
Olivera
Bacić

VEROVATNO NE POSTOJI značajnija osoba u panteonu američkog muzičkog teatra od Stivena Sondhajma. Nedavno preminuli kompozitor i tekstopisac stvorio je tako poseban i prepoznatljiv stil, te ostvario dubok i sveprožimajući uticaj na američki muzički teatar da su njegova dela postala jednostavno kategorija za sebe. Vrlo ozbiljan pristup žanru,

kako u odabiru tema tako u „visokom“ konceptu, „esejistički“ pristup, gde se centralni problem sagledava iz više uglova na više načina, samo su neke od odlika njegovog prepoznatljivog rukopisa. Druga konstanta Sondhajmovog stila je i često veoma zahtevan komplikovan tekst, uz puno jezičkih bravura, snažno obojen ironijom. Mjuzikl *Company* nastao je 1970. godine na osnovu komada Džordža Furta o „stanju braka u Njujorku“, bio je nominovan za tada rekordnih 14 Toni nagrada (dobio ih je šest). Nakon te produkcije gotovo svake godine se na Brodveju ili Vest Endu producira više ili manje ambiciozan „rivajvl“ - par poslednjih su primenili danas tako popularni „gender switch“ (to jest promenu polova glavnih junaka).

Nebojša Bradić očigledno voli i poznaje žanr muzičkog teatra (njegova postavka *Les Misérables* je zaista bila ključna za tretman žanra kod nas), te se i na ovom projektu vide promišljen pristup i razrađen koncept. Najpre sama odluka da se tako komplikovano postavljene tekstovi prepevuju na srpski delovala je neizvodljivo, ali su Vesna Šouc (koja je ujedno i dirigent orkestra) i Jovana Jezdović uradile izvanredan posao, kao i prevodioci Ivana i Zoran Paunović. Očuvana je neobična ritmika, ali i puno značenje tih sondhajmovskih zadanih tekstova, što pretpostavljamo nije bio nimalo lak zadatak. Ovakva vrsta „koncept“ mjuzikla uvek podrazumeva izvesnu scensku redukovanoost i pristanak publike na krajnju stilizovanost. Scenografija (Geroslav Zarić i Vladislava Cunnington) se stoga svodi na ogromna slova naslova predstave, koja se pomeraju i postaju šta god pojedina scena zahteva, pritom uspevajući da se zadrži i jasnoća i glamur komada. S pevanjem je stvar malo komplikovanija, i tu se već primećuju razlike među izvođačima, što je i normalno. Slaven Došlo boji svog Roberta finom melanholijom, a pored već standardno dobrih Nataše Marković i Jelene Jovičić, najbolji utisak je ostavila Olivera Bacić u svojoj virtuoznoj izvedbi songa *Getting Married Today*. Iako je sama tema predstave iz današnje perspektive malo zastarela, pomeranje postavke više ka komediji učinilo je da se predstava prati sa uživanjem, a sama činjenica da je jedan (prevedeni) Sondhajm postavljen u Srbiji dovoljno govori sama za sebe.

Boban Jevtić